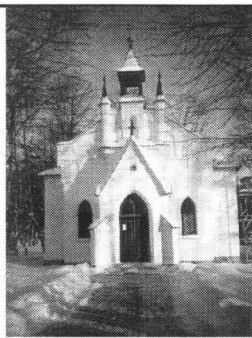

Kristus Draudze

Rīgas Kristus
evaņģēliski luteriskās
draudzes izdevums

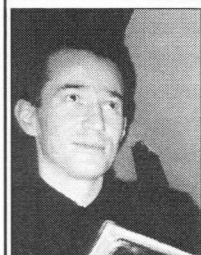
2005
marts

...jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.

Jāņa 3:17

Pasaules centrs Lieldienu gaismā

Mācītājs
**VARIS
BOGDANOVŠ**

Bet eņģelis uzrunāja sievas, sacīdams: «Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sīsto.

Viņš nav šeit, jo viņš ir augšām cēlies, kā viņš sacījis. Nāciet šurp un raugait to vietu, kur viņš gulējis.

(Mat.28:5-6)

Runāt par Augšāmcēlšanos vienmēr ir ļoti grūti. Tāpēc, ka runāt par ciešanām, par Kristus dzīves traģēdiju, par Viņa mācību ir vieglāk, balstoties mūsu visu cilvēciskajā pieredzē. Mēs visi zinām, kāda izskatās nāve no ārpuses, kas ir slimība, kas ir sāpes, kas ir bailes, kas ir cietsirdība, kas ir upuris, kas ir mīlestība, kas ir naids, kas ir nodevība, kas ir glēvums, – to visu zinām caur savu bēdīgo pieredzi. Tādēļ mums ir vieglāk uztvert un saprast notikumus no Jēzus dzīves.

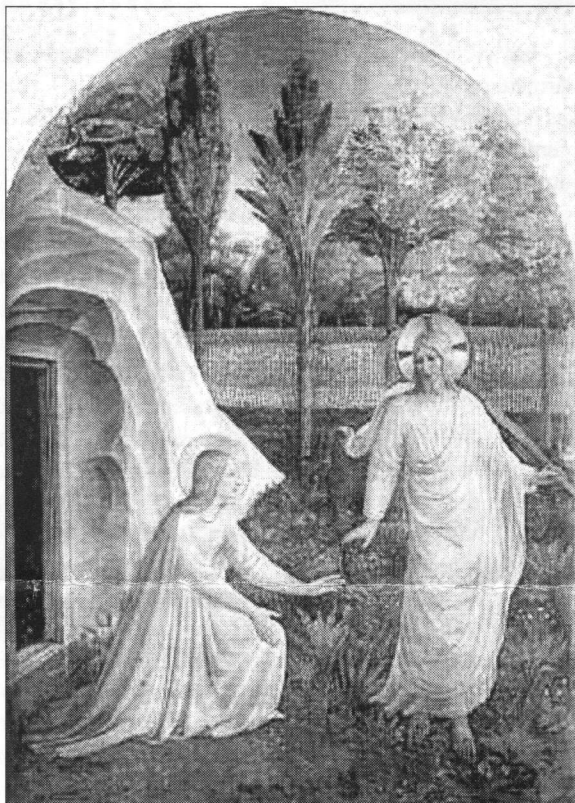
Bieži tiek nosodīts Jūda, bet vienlaikus iedziļinoties, varam saprast, ka arī mūsos ir kāda daļa nodevības. Varam piekrist, ka nodevība ir postoša, jo esam to piedzīvojuši. Jā, mēs nenododam Kristu kā Jūda, jo nestāvam briesmu bezdibeņa priekšā. Mēs nenododam Kristu vārdos, bet nododam ar to, ka, saucot Viņu par Kungu un Dievu, saprotot ignorējam vai nesaprotot negribam saprast Viņa mācību un nesekojam Viņa paraugam.

Runāt par Augšāmcēlšanos ir grūti, jo tas ir notikums, kuru piedzīvoja ļoti maz cilvēku nelielā laika posmā. Lielākā daļa cilvēku Augšāmcēlšanos pazīst pastarpināti no aculiecinieku teiktām un vēlāk pierakstītām liecībām – Evaņģēlija.

Tāpat ir arī daudz cilvēku, kuri Augšāmcēlto Kristu ir piedzīvojuši līdzīgi kā apustulis Pāvils. Caur lūgšanām, caur Kristības, Svētā Vakarēdiena un Grēksūdzes, absolūcijas sakramentiem. Caur dažādiem notikumiem baznīcā var piedzīvot Kristus klātbūtni, un ja vien cilvēks aizdomājas par sevi, tad viņš nevar nepamanīt, ka caur tiem darbojas Dievs – krustā sistais un Augšāmcēltais Kungs Jēzus Kristus.

Taču vēl aizvien dažādās dzīves situācijās mēs piedzīvojam līdzīgu cīņu sevī kā Toms toreiz. Ja es neredzu, tad neticu. Ja nelielu savu roku sānos, tad neticu. Kāpēc Tomam bija tik grūti noticēt pārējiem apustuļiem? Varbūt tāpēc, ka Toms redzēja vienīgi apustuļu gaviles, pārsteigumu, bet neredzēja to iekšējo izmaiņu, kas notiek, sastopot Kristu personīgi. Mūsdienās ir līdzīgi, jo redzams ir prieks, sajūsma, bet iekšējās izmaiņas citu acīm paliek neredzama. Vēl vairāk, arī mēs paši tās neredzam un tādēļ dzīves satricinājuma brīžos vēlamies rīkoties līdzīgi Tomam.

Kad mācekļiem aiz slēgtām durvīm parādījās Kristus, tad pirmā doma bija par garu vai spoku. Tik neparasti ir kaut ko tādu piedzīvot aiz slēgtām durvīm! Kristus ēda viņu acu priekšā, rādīja savas rokas un ļāva tās aptaustīt, bet viņi neredzēja Kristu savādāku kā pirms šī notikuma. Viņš ir tas pats Jēzus, kādu viņi redzēja un kādam viņi pieskārs, ceļojot pa Jūdejas pilsētām. Tas pats Jēzus, kādu viņi to redzēja, mirstam pie krusta, kādu viņi vēlāk apglabāja kapā. Nekas nebija redzami mainījies, izņemot to, ka tagad Kristus ir dzīvs – Viņš ir Augšāmcēlies. Tāpat mēs esam modušies ticībai, un tur nav nekādas ārējas atšķirības. Mēs fiziski esam tie paši cilvēki, kādi bijām pirms tam, bet pārmaiņas ir notikušas. Klāivs Steipls Luiss tās salīdzina ar statujas pārvērtību no nedzīvas dzīvā. Tas nenozīmē, ka cilvēkam nav vērtības, ja viņš nav ticīgs. Svarīgi ir

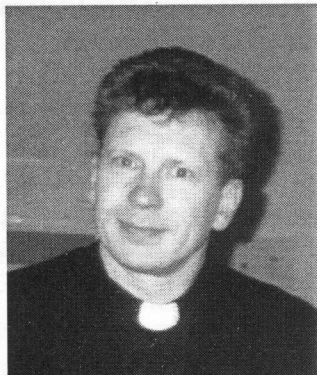

vienmēr atcerēties, ka Kristus par mums mira, kad mēs visi vēl bijām Viņam ienaidnieki (Rom.5:6–8). Viņš nenovēršas ne no viena cilvēka, bet mīl katru. Ar mīlestību, kas visu dara jaunu, visam dod jaunu saturu, saskatot katrā viņa vienreizīgumu.

Kristīgās ticības vēsts šajā aspektā ir ļoti svarīga, jo cilvēks ir centrālais saskarsmes punkts starp Dievu un šo pasauli. Nekā citādi Kristus nevēlas ienākt šajā pasaulē kā vienīgi caur katru no mums, caur cilvēku. Tāpēc dzīvība viņā ir lielākā vērtība starp citām mazākām un pakārtotām.

Jānis Zeltamute saka – ja vēlies saprast, kas ir cilvēks, tad nevērs savu skatu uz ķēniņa pilīm, bet vērs savu skatu uz Dieva troni, kur redzēsi cilvēku, sēdošu pie Tēva labās rokas. Dieva Dēls, kļuvis par Cilvēka dēlu, ir mūsu aicinājums, pasaules radīšanas būtība, mūsu cerība.

Vēlu priecīgus, piepildītus Kristus Augšāmcēlšanās svētkus šajā aukstajā 2005. gada pavasarī!

Mācītājs
AGRIS SUTRA

Atgādinājums zināšanai

Jau sākumā gribu lūgt, lai manis sacītais netiktu uztverts kā pārmetums vai aizrādījums. Tomēr esmu pamanījis, ka dažas lietas, kas it kā ir pašsaprotamas un vispārzināmas, mums kādreiz mazliet piemirstas. Tādēļ gribu izmantot iespēju un izteikt dažus atgādinājumus.

1) Ierodoties baznīcā, mēs esam nākuši pie sava Kunga, iegājuši Viņa namā. Tādēļ laiks pirms dievkalpojuma nav domāts savstarpējai pļāpāšanai. Var nokārtot lietas, kas nepieciešamas dievkalpojuma norisei (un tādu nav daudz), bet visu pārējo savstarpējo saskarsmi tomēr labāk būtu atlikt uz laiku pēc dievkalpojuma – neviens taču mūs no baznīcas ārā nedzen. Ir saprotams, ka mēs priecājamies sastapt savus kristīgos brāļus un māsas un vēlamies zināt, kā viņiem iet. Bet būtu labi, ja mēs tādā pašā mērā priecātos par Dieva klātbūtni un apzinātos, ka vispirms tieši pie Viņa (nevis cits pie cita) mēs esam atnākuši. Turklāt ir vismaz trīs jautājumi, kam būtu nepieciešams veltīt laiku līdz dievkalpojuma sākumam:

- aizlūgšanai par dievkalpojuma norisi,
- savas iepriekšējās nedēļas dzīves pārskatīšanai un izvērtēšanai (ja neesam to paspējuši izdarīt mājās), lai zinātu, par ko mums jālūdz Dievam piedošana grēksūdzē,
- adorācijai (pielūgsmei).

Vēl varam izlasīt dziesmu lapiņu un pārdomāt tās saturu.

2) Aizlūgumi ir nevis informācija, kas jānoklausās (kā ziņojumi), bet draudzes kopīga lūgšana par konkrētiem jautājumiem. Draudze lūdz, nevis tikai noklausās.

3) Draudzes vispārējā grēksūdzē mēs katrs ne tikai atzīstam Dieva priekšā savu grēcīgumu vispār, bet vērsamies pie Viņa ar konkrētām lietām. Šai skaidrībai par savu dzīvi iepriekšējās nedēļas laikā būtu jābūt jau pirms dievkalpojuma sākuma, lai grēksūdze nekļūtu par formālu rituāla izpildīšanu. Ja rodas grūtības izvērtēt kādas savas problēmas vai rīcības saturu, vienmēr iespējams to pārrunāt ar mācītāju.

4) Katrās kristībās mācītājs draudzei atgādina turpmāk lūgt par jaunuzņemtajiem draudzes locekļiem. Piedodiet, ja kļūdos – bet man ir aizdomas, ka tas netiek darīts. Turklāt nevis nolaidības dēļ, bet tādēļ, ka vispār netiek uztverts nopietni. Liturģijā nav formālu frāžu – agendā teikts, ka mums par kaut ko jālūdz, tad tādēļ, ka lūgšana par šo jautājumu ir nepieciešama, un tas nozīmē, ka mums tiešām ir jālūdz.

JUTA BEIERE

BEDRĒ

Eseja

Es eju pa taku. Tā ir šaura taciņa, kas ved kalnā. Silda saule. Priecājas un trokšņo putni. Nav neviena mākonīša. Tepat netālu kalnā piedzimst avotiņš ar vistīrāko un visgaršīgāko ūdeni. Man gribas dziedāt. Es redzu tālumā kalna virsotni, un zinu, ka es tur nokļūšu, jo šī taka ved tieši turp. Tepat netālu ir arī bedres, akmeņi un pat aizas. Bet mani tie neuztrauc. Es redzu ceļu. Man ir Gaisma.

Te, pēkšņi, nez no kurienes uzradusies migla. Bieža migla. Es vairs neredzu ceļu. Nē, tā nemaz nav migla. Tas ir mākonis. Mazs mākonītis, kas tikko nācis pasaulē. Solis uz priekšu – un es jau atrodos bedrē. Visas maliņas sāp. Mani apņem tumsa. Šis mākonbērns apslēpa bedri. To, kas bija izrakta tieši priekš manis. Lai es tajā iekristu. Un es iekritu. Protams! Kā gan citādi! Tas racējs gan ir čakls. Un es iekritu visās bedrēs, kas man ir sagatavotas. Varbūt ne visās. Dažās. Tās, kurām es laimīgi paeju garām, es nemaz nepamanu. Bet šai garām es nepagāju. Un te nu es sēžu. Un gaužos. Sāp! Salst! Slāpst! Visu, ko es skaidri redzēju un zināju vēl pirms brīža, tagad es skatu kā greizajā spogulī – sagrozītu, izķēmotu, izkropļotu. Bailes man čukst: «Bet ja nu šī tomēr ir īstā patiesība?» Tie, kas jau no dzimšanas brīža sēž citās bedrēs, taču ir pārliecināti, ka patiesība ir viena un tā ir šeit, bedrē. Bet greizais spogulis ir tur, ārā. Arī es pati kādreiz tā domāju, tāpēc arī šī balss man šķiet tik pazīstama un vilinoša. Kā bērniības atmiņas. Man nemaz vairs negribas dziedāt. Tagad man gribas saukt: «Palīgā!!!»

Es eju pa taku. Tā ir šaura taciņa, kas ved kalnā. Silda saule. Priecājas un trokšņo putni. Nav neviena mākonīša. Tepat netālu kalnā piedzimst avotiņš ar vistīrāko un visgaršīgāko ūdeni. Man gribas dziedāt. Es redzu tālumā kalna virsotni, un zinu, ka es tur nokļūšu, jo šī taka ved tieši turp. Tepat netālu ir arī bedres, akmeņi un pat aizas. Bet mani tie neuztrauc. Es redzu ceļu. Man ir Gaisma!

* * *

Paliec klusu, mans bērns,
paliec klusu!
Tevi dzirdu, mans draugs,
katru čukstu.
Katru asaru tavu
Es skaitu.
Katrā nopūtā tavā
Es vaidu.

Lielā pacietībā
tevi gaidu.
Preī mūžībai tevi
Es vadu.
Paliec klusu, mans bērns,
lai tu dzirdi,
Katru vārdu, ko čukstu
tev sirdī.

Mīļie Kristus draudzes locekļi!

Kā zināms, pāris reižu mēnesī uz dievkalpojumu ierodas mūsu neredzīgie brāļi un māsas. Šajās reizēs tiek klāts sadraudzības galds, lai mēs varētu kopīgi pakavēties pie kafijas vai tējas tases, aprunāties, uzklaut citu citu. Aicinu iesaistīties kalpošanā tos, kas būtu gatavi uzņemties šī

sadraudzības galda klāšanu – sviestmaizīšu pagatavošanu, kafijas uzvārīšanu u.tml. Šis kalpojums varētu prasīt vidēji vienu svētdienu divos mēnešos.

Cerot uz atsaucību, draudzes priekšiece

Agra Turlaja

Mūsu draudzes locekļi stāsta par sevi

Ceļš pie Dieva

EGĪLS ERMANSONS

Mans īstais ceļš pie Dieva sākās 1990. gadā, kad kāda pazīstama baptiste man it kā nejauši uzdāvināja Bībeli, un, viņas mudināts, es aizgāju uz dievkalpojumu baptistu Golgātas draudzē. Nejauši? Toreiz man tā šķita, bet par to vēlāk.

Katoļu baznīcā es vienmēr sajutu bailes no man pilnīgi nesaprotamā. Bet pie luterāņiem patika vienkāršība, kas tur valdīja. Pie baptistiem izskatījās vēl vienkāršāk, kā mājās.

Esmu izteikts prāta cilvēks, un drīz vien sapratu, ka nepārvaramā vēlme visu izprast, ticēt tikai pierādījumiem ir pamatīgs šķērslis ceļā pie Dieva. Vairākkārt stundām runāju par to ar mācītāju Edgaru Maži, bet risinājumu neatradu. No Āgenskalna baznīcas nācu mājās divtik skumjš, nekā uz turieni gāju, jo jutos nejauki vienuļš. Tomēr nolēmu vispirms tikt vaļā no lielākajiem grēkiem, sasniegt sev pieņemamu morāles līmeni, un tad iesvētīties baptistu draudzē.

Sākumā ļoti daudz klausījos Kristīgo radio, bet pēdējos gados man tas pamatīgi *piegriezās*, un es pārtraucu to klausīties. Daudzi raidījumi, sevišķi ticīgo liecības, mani burtiski atgrūda no Dieva. Piemēram, cilvēki stāsta – man Dievs uzdāvināja dzīvokli, man – mašīnu. Es uzreiz gribu zināt – kā tas var būt? Kur mašīna atradās? Vai tai jau bija tehniskā pase uz jaunā īpašnieka vārda? Bet meitene, kas intervē, tikai sajūsmā palecas gaisā un sauc – Alleluja! Slava Dievam! Cits stāsta, ka dzirdējis Dieva balsi, kas brīdina vai iesaka kaut ko. Es to neesmu dzirdējis nekad. Rezultāts? Sapratu, ka ir VIŅI – ticīgie, kam dāvina, kurus uzrunā, bet man tas nav lemts.

Taču Dievs visu jau bija izlēmis. Kristus draudzē nokļuvu it kā nejauši (atkal!), ar vairāku pazīstamu cilvēku palīdzību. Tagad es vairs neticu nejaušībām. Tā darbojas Dieva plāns – lēni un nemanāmi. Sekoja Bārbeles dienas, Saukas svētdienas skolu nometne. Tikai tagad apjaušu, cik nemanāma ir Dieva darbība, kad saprotu, ka neatceros gandrīz nevienu konkrētu zīmi, ar kurām bija pilna vasara un rudens. Nebija kļiedzošu brīnumu. Bet Viņa plāns darbojās. Man izskaidroja arī manu kļūdu – vajadzēja nevis vispirms kļūt taisnam un tad iesvētīties, bet otrādi – tad Svētais Gars nāks palīgā. Un vispār – nav jau neviena taisna, itin neviena. Pat draudzē ir apvienojušies grēcinieki.

Mana Dieva *izpratne* balstās uz pārliecības, ka mazo gan var ievietot lielajā, bet lielo mazajā nevar. Dievs ir tik neaptverami liels, ka mūsu apziņa pret Viņu ir sīka, sīka. Tāpēc Viņš nav apziņai (prātam) pieejams. Tikai ticībai. Ja tu Dievu sāk *saprast*, tā ir pirmā pazīme, ka esi uz maldu ceļa. Un tā arī ir visa gudrība, ja gribam paskatīties uz Dievu no prāta puses. Ne velti kāds gudrais ir teicis – mani Bībelē neuztrauc tās vietas, ko es nesaprotu, mani uztrauc tās vietas, ko saprotu!

Turpinu ticēt profesoram Andrim Buiķim, kas stāsta, ka zinātnieki arī ir nonākuši pie Dieva esamības, tikai no otras puses – pētot elementārdaļiņu fiziku.

Uzskatu, ka Svētais Gars (tāpat kā viss Trīsvienīgais Dievs) ir tik smalka substance (esamība? vibrācija?), ka cilvēka piecas maņas pat ar prāta palīdzību netiek Viņam klāt, bet ir kāda cilvēka gara īpašība (stāvoklis? vibrācija?), kas spēj nonākt kontaktā, kas ar apziņu nav fiksējams, un to mēs saucam vienā vārdā – par ticību.

Un tad nāca brīnišķīgās iesvētes mācības kopā ar mācītāju Vari Bogdanovu. Svētīgi bija šie vakari! Un beidzot – iesvētības. Te nu es esmu starp jums.

Nobeigumā pateikšu pavisam ķecerīgu domu. Vēl arvien zinu, ka pasaulē ir daudz reliģiju, ka kristiešiem vien ir desmitiem konfesiju un novirzienu. Kurš ir *vislabākais*? Turpināt meklēt? Pietiek! Esmu luterānis. Cik luterāņu ir Latvijā? Pieņemsim, ka simt tūkstoši. Ja tikai katrs desmitais ir ļoti labs cilvēks, sanāk desmit tūkstoši! Mīļie! Kādā *kolosālā* kompānijā esmu nokļuvis! Un Dievs pāri mums visiem! Āmen!

Neredzīga cilvēka pārdomas, uzdrīkstēšanās vai sirdssāpe 2005. gadā?

IVETA BLANKŠTEINA

Esmu Kristus draudzē no pirmās tās atjaunošanas dienas. Manī ir atmiņas un tagadne, un tas viss saistās ar mūsu Kristus draudzes dzīvi. Ir ļoti daudz, par ko priecāties un pateikties Dievam, jo bez Dieva klātbūtnes nekas nebūtu noticis un Dieva gara spēku jutām vienmēr, mēs daudz ko neizpratām un tomēr viss virzījās uz priekšu. Prieks ir bijis liels, bet ir arī uzdrīkstēšanās runāt par to, ko izjūtu sirdī. Ir panākumi un arī zaudējumi. Panākums – ka mūsu Kristus draudze pastāv un pastāvēs vēl ilgi, jo kodols ir saglabājies.

Lasot šīs rindas, neuztveriet to kā pārmetumu, bet cilvēka sirds izjūtu.

Agrāk mēs bijām ierauti brīnišķīgā virpulī šeit, Strazdumuižā, un arī baznīcā Mēness ielā. Uz Strazdumuižu tika vesti ciemiņi no daudzām pasaules malām. Izveidojās garīgās saites ar citu valstu kristiešiem, notika aktīva sarakste ar Vāciju, Zviedriju, Kanādu, ASV un Austrāliju. Mēs atradāmies Kristus draudzes dzīves viducī. Strazdumuižas Neredzīgo pansionātā svinējām Ziemassvētkus un Lieldienas, vienmēr tika klāts kafijas sadraudzības galds, kas sākās ar lūgšanu. Tur lasīja dzeju, dziedāja garīgās dziesmas, tur bija atvērtas sirdis un arī neredzot varēja just Svētā Gara klātbūtni. Svarīga bija arī draudzes locekļu klātbūtne no Kristus draudzes Mēness ielā. Ir pagājuši gadi un no tā vairs nav nekā... Jā, divreiz mēnesī notiek dievkalpojums Strazdumuižas kapelā, divreiz mēnesī mūs ved uz baznīcu Mēness ielā, ir arī sadraudzības galds, bet ļoti maz cilvēku, kuri apmeklē dievkalpojumu, nāk uz tiem, lai kopā ar mums pasēdētu un mēs justu viņus sev līdzās. Manā sirdī ir sāpe, bet vai tam tā jābūt?

Daudz kas notiek baznīcā Mēness ielā – gan kino, gan dažādas lekcijas, bet līdz mums tas nenonāk. Mana uzdrīkstēšanās ir pateikt to, ko es jūtu. Agrāk tikām rauti ārā no rezervāta, bet tagad, draudzei pašai to nemanot, neredzīgo daļa (neredzīgo draudze – R. Feldmaņa atziņa) ir atstumta atpakaļ rezervātā. Arī informācija par notiekošo draudzes aktivitātēs līdz Strazdumuižas diakonijai nenonāk.

Es pat domāju, ka cilvēki domā un dara labu, bet vai mums tas izdodas, un ko darīt, lai šo situāciju uzlabotu? Patiesi, es to uzdrīkstējos teikt un nezinu, vai tas ir labi, bet ja mēs esam viena Kristus draudze, tad tomēr tas ir labi. Es smaidu un pateicos ikvienam, kas ir domājis un darījis labu un lūdzu Dievu, lai mūs visus vieno Dieva Tēva mīlestība un Svētā Gara apgarotība un sadraudzība Jēzū Kristū.

Svētīgus Kristus Augšāmcēlšanās svētkus!

**RĪGAS KRISTUS EV.
LUT. DRAUDZES
PADOME**

(ievēlēta 2003. gada 26.
janvārī)

1. **Agris Sutra** –mācītājs (tel.: 7332369, mob. 9243697, e-pasts: sutra@ml.lv)
2. **Varis Bogdanovs** –mācītājs (tel.: d. 7042139, mob. 6031247)
3. **Kristīne Vanaga** –evanģēliste (tel.: d.7012150, m.7565348, mob. 6563337 ; e-pasts: kristine_vanaga@hotmail.com, kristinev@vidzeme.rcc.lv)
4. **Agra Turlaja** –draudzes priekšniece (tel.: d.7088769, 7223881, m.7362630 ; e-pasts: agrat@navigator.lv, agra@petits.lv)
5. **Juta Beiere** –diakonijas grupas vadītāja (tel.: d.7208712 ; e-pasts: Juta.Beiere@ic.iem.gov.lv)
6. **Iveta Blankšteina** - diakonijas grupas locekle (tel.: m.7532218)
7. **Benita Brūdere** – arhivāre (tel.: d.7026867, m.7916407, mob. 6412555)
8. **Andrejs Cīrulis** –(tel.: 7530770, mob. 6532379; e-pasts: cirulis@lf.lv)
9. **Rudīte Dābola** –kasiere (tel.: d.7366685, m.7626860, e-pasts: RDabola@csb.lv)
10. **Marta Biruta Filipsons** - diakonijas grupas locekle (tel.: m.7521603)
11. **Līga Liepiņa** –svētdienas skolas vadītāja (tel.: mob. 9986850)
12. **Ligita Lauma Ozola** - diakonijas grupas locekle (tel.: m.7532836)
13. **Baiba Straumane** - rakstvede (tel.: d.7516005, d.7525293)
14. **Una Stroda** - Revīzijas komisijas locekle (tel.: m.7624785, e-pasts: unastroda@yahoo.com)
15. **Anita Uzulniece** –kultūras dzīves organizatore (tel.: m.7312253, mob.9187510 ; e-pasts: anitauz@one.lv)
16. **Inese Zandersone** –Revīzijas komisijas priekšsēdētāja (tel.: m.7373788 ; e-pasts: iceks@tvnet.lv)

**Rīgas Kristus draudzes
izdevums**

Redakcijas adreses:

Inga Jēruma: injer@apollo.lv, tālr. 9435367

Anita Uzulniece: anitauz@one.lv, tālr. 9187510.

Iespiests tipogrāfijā NIPO

Metiens 200 eks.

Un Vārds tapa filma...2005

31. marts – 4. aprīlis k/t Rīga

Ceturtdien, 31. martā plkst. 18.30

Svētdien, 3. aprīlī plkst.14.00

Salto, amonjaks un kafija, Norvēģija, 2004, 105'

Dramatiska komēdija par ikdienišķiem cilvēkiem «uz nervu sabrukuma robežas» un viņu «esības nepanesamo vieglumu», kuru likteņus vieno...batuts: «droši taisot salto» uz tā, katrs māsāc akceptēt savu dzīves ceļu. Viņi, tie ir Marija, kas gaida otro bērnu un cīnās par savām tiesībām, dīvainis, vārdā Jēzus, kuram lemts palīdzēt šim bērnam nākt pasaulē, Marijas vīrs, kam bizness cieši savijies ar sekretāri, viņa māte, kas grib darīt sev galu, kāds apmulsis mācītājs, vientuļa ārste, kas tiek pie sava «sapņu prinča».

Ceturtdien, 31. martā plkst. 20.30

Pirmdien, 4. aprīlī, plkst. 20.00

Bērnī, Itālija/Argentīna, 2002, 92'

Kādā tālā zemē sievietē dzemdē. Pie viņas mājas stāv kareivji, lai jaunpiedzimušo atņemtu. Bet piedzimst dvīņi – vecmāte pagūst meitenīti paslēpt, un kareivji paņem puisēnu. Meitenei dod vārdu Roza.

Pēc 20 gadiem. No Rozas vēstules brālis Havjers uzzina par viņu radniecību un apstākļiem, kādos viņi izšķirti...

Piektdien, 1. aprīlī, plkst. 18.00

Svētdien, 3. aprīlī plkst. 18.00

Manas mātes smaids, Itālija, 2002, 103'

Kādu dienu pie bērnu grāmatu ilustrētāja Ernesto ierodas noslēpumains viesis. Viņš izrādās kardināla sekretārs, kas paziņo Ernesto, ka baznīca gatavojas kanonizēt viņa māti.

Pārsteigtais mākslinieks atklāj, cik maz viņš zina par savu ģimeni un ir spiests pārvērtēt savu materiālistisko pasaules uztveri.

Sestdien, 2. aprīlī plkst. 16.00

Svētdien, 3. aprīlī plkst. 16.00

Viss Egilam, Norvēģija, 2004, 89'

Trīsdesmitgadīgais picu izvadātājs Egils dievina norvēģu popzvaigzni Mortonu Ābelu un ir pārliecināts, ka viņa nedaudz atpalikušais draugs Jans Abels arī var izvadāt picas. Kad autoavārijā Egila dzīvē burtiski «iekrīt» Anete, tieši viņa mīlestība palīdz meitenei izkļūt no komas.

Romantiska melodrama vai muzikāla komēdija kā liecība tam, ka arī vislielākie fikloči noved pie mērķa, tādēļ ka ticība labajam visu padara iespējamu.

Sestdien, 2. aprīlī plkst. 18.00

Žanna d'Arka, rež. Jānis Logins, Latvija, 2004, 78'

Titulomā **Indra Briķe**.

Monoizrādē, kas uzņēma videofilmā, fiksēti Orleānas jaunavas šaubu un izmisuma brīži vieninieku kamerā, kad varas pārstāvji piedāvā parakstīt atzišanas sadarbībā ar nelabo. Žannas nakts paiet sarunās ar Dievu.

Piektdien, 1. aprīlī, plkst. 20.00

Sestdien, 2. aprīlī plkst. 20.00

Parīze, Teksasa, Vācija, Francija, 1984, 145'

Teksasas tuksnesī tiek atrasts cilvēks, kuru uzskatīja par mirušu. Pamazām Trevisa apziņā atstāt pagātne: mīlestība pret jauno Džeinu, viņu laulības izjukšana un tad bēgšana. *Roadmovie*, kas ir arī mistiska alegorija par ceļu ...pašam pie sevis.

Svētdien, 3. aprīlī plkst. 20.00

Apņemsumas dienas, PSRS, 1988, 140'

Kādas Vidusāzijas provinces (pilsētas) iedzīvotājiem piemīt neparastas paredzēšanas spējas. Bērnu ārsts, kas izmeklē šo fenomenu, šķiet, nes nelaimi.

Estētiski skaista, complicēta un *aizzīmogota* filma, kas asociējas ar situāciju pie Bābeles torņa. Toreizējās daudznacionālās PSRS cilvēku mulsums un reliģiskie meklējumi rada apokaliptisku noskaņojumu. Vai šodien slavenais režisors Aleksandrs Sokurovs jaunībā bijis pravietis?

Pirmdien, 4. aprīlī plkst. 18.00

Cilvēks bez pagātnes, Somija, Vācija, Francija, 2002, 97'

Sitiens pa galvu, un tev vairs nav nekā – ne pases, ne vārda, ne pagātnes. Tā notiek ar kādu Helsinkos iebraukušu lauku vīru. Kad viņam slimnīcā gluži kā Lācaram noņem apsējus, izrādās, ka viņš ir dzīvs un spējīgs sākt visu no jauna. Stādīt kartupeļus, iepazīt pasauli, veidot attiecības. Satikt ārēji skarbo Irmu no Pestīšanas armijas, kurai «tuvākā mīlestība» ir pašsaprotama lieta, bet šī tikšanās pāraug mīlestībā, kas izrādās nolemta kaut kur no augšienes...

«Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.»

(Jāņa 3: 3)

**Dievkalpojumi Kristus draudzē notiek
svētdienās plkst. 8 un 11,
trešdienās plkst. 18,**

**Neredzīgo pansionātā
Strazdumuižā – katru otro
ceturtdienu plkst. 15.**

**Ģimeņu dievkalpojumi
notiek katra mēneša pēdējā
svētdienā.**